

OFICINA DE PREMSA

OPUS DEI

DADES INFORMATIVES

SOBRE LA PRELATURA DE L'OPUS DEI

2020

2020

DADES INFORMATIVES

SOBRE LA PRELATURA DE L'OPUS DEI

OFICINA DE PREMSA DE L'OPUS DEI
www.opusdei.org

Dades informatives sobre la prelatura de l'Opus Dei és una publicació periòdica de l'oficina de premsa de l'Opus Dei a Roma dirigida als professionals de la comunicació. Ofereix una síntesi esquemàtica de la naturalesa, història i organització d'aquesta prelatura de l'Església catòlica.

Aquesta versió ha estat revisada i actualitzada per l'oficina de comunicació de Catalunya. Si desitgeu ampliar aquesta informació a internet:

www.opusdei.org: És el lloc web de l'Opus Dei, amb informació actualitzada i servei de novetats. Està disponible en 34 idiomes. En català, cliqueu: www.opusdei.cat.

www.josemariaescriva.info: Ofereix dades biogràfiques, vídeos i fotos sobre el fundador de l'Opus Dei i, a més d'altres informacions, articles sobre els seus enseyaments i iniciatives promogudes pel seu impuls espiritual.

www.romana.org: Romana és el butlletí oficial de la prelatura de l'Opus Dei. Té periodicitat semestral, amb edicions en italià, anglès i castellà. La seva versió electrònica ofereix els continguts del butlletí i permet subscriure's a l'edició en paper.

www.escrivaworks.org: Totes les obres publicades de sant Josepmaria Escrivà. Aquest web permet al visitant obrir una carpeta personal per a emmagatzemar les citacions que desitgi. En català, cliqueu: cat.escrivaworks.org.

Oficina de premsa de l'Opus Dei a Roma

Via dei Farnesi 91/A- 00186

Roma, Itàlia

Tel. (39) 066867522

E-mail: international@opusdei.org

© 2020 by Oficina de premsa de l'Opus Dei a Roma

ÍNDEX

1. Descripció general de l'Opus Dei

- 1.1. Identitat i missió
- 1.2. Missatge
- 1.3. Resum històric
- 1.4. El fundador, sant Josepmaria Escrivà de Balaguer
- 1.5. Successors de sant Josepmaria al capdavant de l'Opus Dei
- 1.6. Mons. Fernando Ocariz, prelat de l'Opus Dei

2. Fidels de la prelatura

- 2.1. Laics i sacerdots
- 2.2. Incorporació a la prelatura
- 2.3. Mitjans de formació
- 2.4. Actuació professional i pública

3. La Societat Sacerdotal de la Santa Creu

4. Els cooperadors

5. Iniciatives apostòliques

- 5.1 Relació amb l'Opus Dei
- 5.2 Exemples propers
- 5.3 Altres exemples

6. Organització

- 6.1. Les prelatures personals
- 6.2. La prelatura de l'Opus Dei
- 6.3. Estructura
- 6.4. Relacions amb les diòcesis
- 6.5. Aspectes econòmics

7. Algunes dades

- 7.1. Persones
- 7.2. Data de l'inici de la tasca de l'Opus Dei en diversos països

8. Bibliografia

- 8.1. Obres de sant Josepmaria
- 8.2. Algunes publicacions sobre el fundador
- 8.3. Alguns estudis sobre l'Opus Dei

1. DESCRIPCIÓ GENERAL DE L'OPUS DEI

1.1. Identitat i missió

L'Opus Dei és una institució pastoral de l'Església catòlica que va ser fundada a Madrid, el 2 d'octubre de 1928, per sant Josepmaria Escrivà de Balaguer. El 1983 sant Joan Pau II va configurar l'Opus Dei com a prelatura personal. El seu nom complet és Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei, tot i que també s'anomena prelatura de l'Opus Dei o, senzillament, Opus Dei, expressió llatina que significa «Obra de Déu»..

La finalitat de l'Opus Dei és contribuir a la missió evangelitzadora de l'Església, promovent entre tots els cristians una vida coherent amb la fe en les seves circumstàncies quotidianes, especialment a través de la santificació del treball professional.

Santificar el treball suposa treballar segons l'esperit de Jesucrist: procurar realitzar tan bé com es pugui la pròpia tasca, per a donar glòria a Déu i per a servir els altres. D'aquesta manera la feina esdevé lloc de trobada amb Déu, i un àmbit de millora i maduració personals.

L'activitat principal de l'Opus Dei és la formació espiritual i l'atenció pastoral dels seus fidels, per a facilitar que, cadascú en el seu propi lloc en l'Església i en el món, desenvolupi de manera personal un apostolat variat i promogui al seu voltant l'ideal de la crida universal a la santedat. Els fidels de l'Opus Dei procuren contribuir en tots els àmbits a solucionar cristianament els problemes de la societat, donant testimoniatge de la seva fe.

L'Opus Dei ofereix formació i atenció espiritual no només als seus propis membres, sinó també a les persones que ho desitgin.

1.2. Missatge

L'Opus Dei, des de la seva fundació el 1928, difon el missatge de la crida a la santedat de tots els batejats, en el compliment del propi treball i de les obligacions personals de cadascú. «L'esperit de l'Opus Dei [...] fa que cadascú compleixi les feines i deures del seu propi estat, de la seva missió en l'Església i en la societat civil, amb la major perfecció possible». (Converses, 16)

La difusió d'aquest missatge coincideix amb un dels principals propòsits del Concili Vaticà II: recordar que «tots els fidels, de qualsevol estat o condició, estan cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat», (Lumen Gentium, 40) i això «en tots i cadascun dels deures i ocupacions del món, i en les condicions ordinàries de vida familiar i social [...]. Allí els crida

Déu perquè [...] contribueixin a la santificació del món com des de dins, com fa el ferment. I així manifestin a Crist davant els altres, primordialment mitjançant el testimoni de la seva vida». (Lumen Gentium, 31)

Alguns trets de l'esperit de l'Opus Dei són:

Fills de Déu Tot l'esperit de l'Opus Dei té com a base un principi evangèlic fonamental: pel baptisme, els cristians són fills de Déu. Per això sant Josepmaria afirmava que «la filiació divina és el fonament de l'esperit de l'Opus Dei». (És Crist que passa, 64) Com a conseqüència, la formació que proporciona la prelatura fomenta la confiança en la providència divina, la senzillesa en el tracte amb Déu, un sentit pregon de la dignitat de la persona i de la fraternitat entre els éssers humans i un veritable amor cristià al món, que infon serenitat i optimisme, amb l'alegria de deixar actuar l'Esperit Sant.

Sentit cristià de la vida corrent Tots estan cridats a buscar la plenitud de la vida cristiana, és a dir, la identificació amb Jesucrist, a través de les circumstàncies de la seva vida i de les activitats que desenvolupen. No hi ha cap virtut que no tingui importància pel cristià: la fe, l'esperança i la caritat, recolzades en les virtuts humanes, com la generositat, la laboriositat, la justícia, la lleialtat, l'alegria, la sinceritat, etc. Amb l'exercici de les virtuts l'ànima es va configurant amb Jesucrist.

Una altra conseqüència del valor santificador de la vida ordinària és la transcendència de les petites coses que omplen l'existència d'un cristià corrent. «La santedat gran està en complir els petits deures de cada instant», (Camí, 817) deia sant Josepmaria Escrivà. D'aquesta manera, els detalls de servei, de bona educació, de respecte als altres, d'ordre material, de puntualitat, etc., quan es viuen per amor de Déu, són importants per la vida cristiana.

Santificar el treball, santificar amb el treball, santificar-se en el treball «L'eix de l'espiritualitat específica de l'Opus Dei és la santificació del treball ordinari» (Converses, 34) en l'àmbit familiar, professional i social. Es santifica la feina fent-la per amor de Déu, el que implica l'esforç per realitzar-la amb la major qualitat possible, és a dir, amb competència i honradesa professional i amb l'afany de servir als homes. Qui treballa d'aquesta manera, es perfecciona a sí mateix i perfecciona als qui l'envolten. Es pot santificar qualsevol feina honrada, important o humil a ulls humans. Fomentant aquest esperit, els fidels de l'Opus dei procuren contribuir des de l'arrel a la construcció i al desenvolupament de la societat.

Caritat i apostolat Les persones de l'Opus Dei s'esforcen per donar testimoni de la seva fe cristiana en les activitats ordinàries i de la vida de relació amb els altres. El seu apostolat es dirigeix a tots sense cap distinció i és conseqüència de la crida de Crist a viure la caritat vers Déu i les altres persones. Per això el seu apostolat és inseparable del desig de contribuir a resoldre les necessitats materials i els problemes socials de l'entorn.

Vida d'oració i sacrifici Estar en contacte continu amb Déu i vèncer-se a sí mateix són mitjans imprescindibles en la lluita per la santificació de la vida ordinària. Per això els fidels de l'Opus Dei conreen algunes formes concretes del tracte amb Déu: oració mental, participació diària, si és possible, a la santa Missa, confessió sacramental, lectura i meditació de l'Evangelí, devoció a la Mare de Déu, etc. Un altre element igualment important és el sacrifici i la penitència: es renuncia, per exemple, a petites comoditats, es limiten els consums personals, es busca créixer en generositat, etc. S'afavoreixen especialment aquelles mortificacions que faciliten el compliment del propi deure i fan la vida més agradable als altres.

Amor a la llibertat La llibertat personal és un do de Déu, un «do humà meravellós»,(És Crist que passa, 184) inseparablement unida a una responsabilitat igualment personal i al respecte de la llibertat i conviccions dels altres. En conseqüència, l'Opus Dei fomenta el respecte al legítim pluralisme que hi ha entre els propis catòlics: «El pluralisme és volgut i estimat, no senzillament tolerat i de cap manera dificultat».(Converses, 67) Els fidels tenen plena llibertat i responsabilitat personals en les seves actuacions professionals, familiars, polítiques, econòmiques, culturals, etc., sense involucrar l'Església o l'Opus Dei en les seves opcions.

Unitat de vida L'amistat amb Déu, les ocupacions ordinàries de la feina, o la vida familiar i social, la iniciativa apostòlica personal, etc., s'han de fondre i compenetrar-se en la unitat de vida. Així s'assolirà una coherència profunda entre totes les actuacions, desitjos i aspiracions. Aquesta unitat interior evitarà que es produeixi «una doble vida: la vida interior, la vida de relació amb Déu, d'una banda; i d'una altra, diferent i separada, la vida familiar, professional i social [...]. Hi ha una única vida, feta de carn i d'esperit, i aquesta cal que sigui —en l'ànima i en el cos— santa i plena de Déu».(Converses, 114)

Ambient de família Una característica de l'esperit de l'Opus Dei és l'ambient de família cristiana. Aquest to familiar està present en les activitats que organitza la prelatua. Es materialitza també en l'escalf de la llar dels seus centres, en la senzillesa i la confiança en el tracte, i en les actituds de servei i comprensió en la vida quotidiana.

Matrimoni, vocació cristiana Per la majoria dels cristians corrents el matrimoni i la família són una realitat quotidiana que s'ha de santificar. «El matrimoni no és, per un cristià, una simple institució social, ni molt menys un remei per les debilitats humanes: és una autèntica vocació sobrenatural. [...] Els casats estan cridats a santificar el seu matrimoni i a santificar-se en aquesta unió».(És Crist que passa, 23)

1.3. Resum històric

1928 2 d'octubre. Durant uns exercicis espirituals a Madrid, sant Josepmaria Escrivà funda l'Opus Dei.

1930 14 de febrer. Comença la tasca apostòlica amb dones.

1933 S'obre a Madrid la primera iniciativa apostòlica de l'Opus Dei, l'Acadèmia DYA, dirigida especialment a estudiants universitaris.

1934 DYA es converteix en residència universitària. Des d'allà, Josepmaria Escrivà i els primers membres ofereixen formació cristiana i difonen el missatge de l'Opus Dei entre gent jove. Part important d'aquesta tasca és la catequesi i l'atenció a pobres i malalts a les perifèries de Madrid.

1936 Durant la guerra civil espanyola, sant Josepmaria i altres membres de l'Opus Dei es veuen obligats a amagar-se en diversos llocs de Madrid i, finalment, a sortir de la ciutat, com a conseqüència de la persecució religiosa. Les circumstàncies imposen suspendre momentàniament els seus projectes d'estendre la tasca apostòlica a altres països.

1939 Josepmaria Escrivà torna a Madrid i reprèn l'activitat de l'Opus Dei per diverses ciutats d'Espanya. La Segona Guerra Mundial impedeix el començament en altres indrets.

1941 El bisbe de Madrid concedeix la primera aprovació diocesana de l'Opus Dei.

1943 14 de febrer. Durant la Missa, el Senyor fa veure a sant Josepmaria la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, com a solució per disposar de sacerdots formats amb l'esperit del Opus Dei.

1944 El bisbe de Madrid ordena als tres primers membres de l'Opus Dei que accedeixen al sacerdoci: Àlvar del Portillo, José María Hernández Garnica i José Luis Múzquiz.

1946 Sant Josepmaria fixa la seva residència a Roma. En els anys següents viatja per tota Europa per preparar el començament de l'Opus Dei a diversos països.

1947 La Santa Seu atorga la primera aprovació pontifícia amb caràcter universal.

1950 Pius XII concedeix l'aprovació definitiva de l'Opus Dei. Des de llavors podran ser admeses a l'Opus Dei persones casades i es permetrà l'adscripció a la Societat Sacerdotal de la Santa Creu de sacerdots del clergat diocesà.

1952 Comença a Pamplona l'Estudi General de Navarra, que es convertirà el 1960 en la Universitat de Navarra.

1965 Pau VI inaugura el Centre Elis, una iniciativa promoguda per fidels i cooperadors de l'Opus Dei per a la formació professional de joves a la perifèria de Roma, i una parròquia confiada a l'Opus Dei en el mateix barri.

1969 Se celebra a Roma un congrés general especial de l'Opus Dei per tal d'estudiar la seva transformació en prelatura personal, una figura jurídica prevista pel Concili Vaticà II i adequada al fenomen pastoral de l'Opus Dei.

1970-1975 El fundador emprèn llargs viatges per Llatinoamèrica i Europa, on manté reunions de catequesi amb grups nombrosos de persones.

1975 Josepmaria Escrivà de Balaguer mor a Roma el dia 26 de juny. En aquest moment pertanyen a l'Opus Dei unes 60.000 persones. El 15 de setembre, Àlvar del Portillo és elegit per succeir-lo.

1982-1983 Sant Joan Pau II erigeix l'Opus Dei en prelatura personal i nomena prelat a Àlvar del Portillo.

1991 Joan Pau II ordena bisbe Àlvar del Portillo, prelat de l'Opus Dei.

1992 Josepmaria Escrivà és beatificat per sant Joan Pau II.

1994-1995 Mons. Àlvar del Portillo mor a Roma el dia 23 de març. El 20 d'abril, sant Joan Pau II, després del congrés electiu, nomena prelat de l'Opus Dei a Mons. Xavier Echevarría i, el 6 de gener de 1995, li confereix l'ordenació episcopal.

2002 6 d'octubre. Canonització de Josepmaria Escrivà de Balaguer.

2014 27 de setembre. Beatificació d'Àlvar del Portillo.

2016 12 de desembre. Mor a Roma Mons. Xavier Echevarría, segon successor de sant Josepmaria.

2017 23 de gener. Acabat el tercer congrés electiu de la prelatura, el Papa Francesc nomena prelat de l'Opus Dei a Mons. Fernando Ocáriz.

2019 18 de maig. Beatificació de Guadalupe Ortiz de Landázuri.

1.4. El fundador, sant Josepmaria Escrivà de Balaguer

Josepmaria Escrivà va néixer a Barbastre el 9 de gener de 1902. Els seus pares es deien José i Dolores. Va tenir cinc germans: Carmen (1899-1957), Santiago (1919-1994) i tres germanes menors que ell, que van morir quan eren molt petites. El matrimoni Escrivà va donar als fills una profunda educació cristiana.

El 1915 el negoci del pare, comerciant de teixits, va fer fallida i la família va haver de mudar-se a Logronyo, on el pare havia trobat una altra feina. En aquesta ciutat, Josepmaria, després de veure unes petjades sobre la neu dels peus descalços d'un religiós carmelita, intueix que Déu desitja quelcom d'ell, encara que no sap exactament què és. Pensa que ho podrà esbrinar més fàcilment si es fa sacerdot, i es comença a preparar, primer a Logronyo i més tard a Saragossa. Seguint el consell del pare, estudia també la carrera civil de Dret com a alumne lliure a la Universitat de Saragossa. José Escrivà mor el 1924, i Josepmaria queda com a cap de la família. Rep l'ordenació sacerdotal el 28 de març de 1925 i comença a exercir el ministeri primer en una parròquia rural i després a la ciutat de Saragossa.

El 1927 es trasllada a Madrid, amb permís del seu bisbe, per a obtenir el doctorat en Dret. En aquesta ciutat, el 2 d'octubre de 1928, Déu li fa veure la missió per la qual l'estava preparant interiorment, i funda l'Opus Dei.(cfr. Ut sit, intr.) Des d'aquest dia, esmerça totes les forces en el desenvolupament de la tasca que Déu li demana, al mateix temps que continua amb el ministeri pastoral, que el posa diàriament en contacte amb la malaltia i la pobresa en hospitals i barriades populars de la ciutat.

En esclatar la Guerra Civil, el 1936, la persecució religiosa l'obliga a refugiar-se en diversos llocs. Exerceix el ministeri sacerdotal clandestinament, fins que aconsegueix sortir de Madrid el 1937. Després d'una arriscada travessa pels Pirineus fins a Andorra, passa al sud de França i d'allí es trasllada a Burgos.

Quan acaba la guerra, el 1939, torna a Madrid. Els anys següents dirigeix desenes d'exercicis espirituals per a laics, preveres i religiosos. El mateix 1939 obté el doctorat en Dret.

El 1946 fixa la residència a Roma. Obté el doctorat en Teologia per la Universitat Lateranense. És nomenat consultor de dues congregacions vaticanes, membre honorari de la Pontifícia Acadèmia de Teologia i prelat

d'honor de sa santedat. Segueix amb atenció els preparatius i les sessions del concili Vaticà II (1962-1965), i manté un tracte intens amb molts pares concilars. Des de Roma viatja en nombroses ocasions a diferents països europeus i, a partir de 1970, també americans, per tal d'impulsar la tasca apostòlica de l'Opus Dei per tot el món.

Després de la seva mort a Roma, el 26 de juny de 1975, milers de persones, entre elles centenars de bisbes de diversos països, un terç de l'episcopat mundial, sol·liciten a la Santa Seu l'obertura de la seva causa de canonització.

Joan Pau II beatifica Josepmaria Escrivà de Balaguer el 1992. El proclama sant deu anys després, el 6 d'octubre de 2002. En aquesta ocasió es refereix ell com «el sant de la vida ordinària».

1.5. Successors de sant Josepmaria al capdavant de l'Opus Dei

1.5.1. Beat Àlvar del Portillo (1975-1994)

Àlvar del Portillo va néixer a Madrid l'11 de març de 1914. Era doctor Enginyer de Camins, doctor en Filosofia i Lletres (secció d'Història) i en Dret Canònic.

Va fer-se membre de l'Opus Dei el 1935. Formà part del consell general de l'Opus Dei des del 1940 fins el 1975; i va ser-ne secretari general de 1940 a 1947 i de 1956 a 1975. Fou ordenat sacerdot el 25 de juny de 1944.

Molt aviat esdevingué un dels principals suports del fundador i va ser el seu més estret col·laborador fins el final de la seva vida. Nomenat consultor de diversos organismes de la Santa Seu, va treballar al Concili Vaticà II, primer com a president de la Comissió avantpreparatòria per al laïcat i després com a secretari de la Comissió sobre la disciplina del clergat i com a consultor d'altres comissions. Els seus llibres *Fieles y laicos en la Iglesia* (1969) i *Escritos sobre el sacerdocio* (1970) són, en bona part, fruit d'aquesta experiència. També va col·laborar en l'elaboració del nou Codi de Dret Canònic, promulgat per sant Joan Pau II el 1983.

El 1975 fou elegit per succeir Josepmaria Escrivà de Balaguer. Quan va ser erigit l'Opus Dei com a prelatura personal, el Sant Pare el nomenà Prelat. El 6 de gener de 1991 va ser ordenat bisbe per Joan Pau II.

Durant els seus dinou anys al capdavant de l'Opus Dei, la tasca de la prelatura es va estendre a vint nous països. El 1985 va fundar a Roma el Centre Acadèmic Romà de la Santa Creu, embrió de l'actual Universitat Pontifícia de la Santa Creu.

Va morir a Roma el 23 de març de 1994. El papa Joan Pau II va acudir aquest mateix dia a pregar davant les despulles. Fou beatificat el 27 de setembre de 2014 a Madrid, la seva ciutat natal. «Destacava especialment en el seu amor a l'Església», va escriure el Papa Francesc al missatge que va preparar per l'ocasió.

1.5.2. Mons. Xavier Echevarría (1995-2016)

Mons. Xavier Echevarría va néixer a Madrid el 14 de juny de 1932. Era el més petit de vuit germans. Va fer els seus primers estudis a Sant Sebastià, al col·legi dels pares marianistes, i va continuar la seva formació a Madrid, al col·legi dels germans maristes.

El 1948 va conèixer a alguns joves de l'Opus Dei en una residència d'estudiants. El 8 de setembre d'aquest mateix any, sentint-se cridat per Déu a buscar la santedat en la vida ordinària, va demanar l'admissió a l'Opus Dei. Va començar els estudis de Dret a la Universitat de Madrid i els va continuar a Roma. Es va doctorar en Dret Canònic per la Pontifícia Universitat de Sant Tomàs (1953), i en Dret Civil per la Pontifícia Universitat Lateranense (1955). Va rebre l'ordenació sacerdotal el 7 d'agost de 1955.

Va col·laborar estretament amb sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, de qui va ser secretari des de 1953 fins a la seva mort, el 1975. Quan el setembre de 1975, Àlvar del Portillo va succeir sant Josepmaria, Mons. Xavier Echevarría va ser nomenat secretari general de l'Opus Dei i, el 1982, vicari general. El 1994, després de la mort del beat Àlvar, va ser escollit prelat de l'Opus Dei i, el 6 de gener de 1995, a la basílica de Sant Pere, va rebre l'ordenació episcopal de mans de sant Joan Pau II.

Des del principi del seu ministeri com a prelat, va tenir com a prioritats l'evangelització en els camps de la família, la joventut i la cultura. Va promoure l'inici estable de les activitats formatives de la prelatura a 16 països, entre d'altres, Rússia, Kazakhstan, Sud-àfrica, Indonèsia i Sri Lanka, i va viatjar als cinc continents per impulsar la tasca evangelitzadora dels fidels de l'Opus Dei i

els qui participen en els seus apostolats. Va encoratjar la posada en marxa de nombroses iniciatives de promoció social i atenció de la salut, en especial entre persones desfavorides. Seguia amb especial atenció algunes iniciatives relacionades amb l'atenció a malalts i immigrants.

En els seus viatges de catequesi i en el seu ministeri pastoral, van ser temes recurrents l'amor a Jesucrist a la creu, l'amor fratern, la importància de la gràcia i de la paraula de Déu, la unió amb el Papa, la vida familiar i el servei als altres. Va escriure nombroses cartes pastorals i diversos llibres d'espiritualitat, com *Itineraris de vida cristiana* (2001), *Per servir l'Església* (2001), *Getsemaní* (2005), *Eucaristia i vida cristiana* (2005), *Viure la Santa Missa* (2010) i *Crec, creiem* (2014). La seva última obra és un recull de meditacions sobre les obres de misericòrdia que porta per títol *Misericòrdia i vida quotidiana* (2016).

Va ser membre de la Congregació per a les Causes dels Sants i de la Signatura Apostòlica. Va participar en els sínodes de bisbes de 2001, 2005 i 2012 i en els dedicats a Amèrica (1997) i Europa (1999).

Va morir a Roma el 12 de desembre del 2016.

1.6. Mons. Fernando Ocáriz, prelat de l'Opus Dei

Mons. Fernando Ocáriz va néixer a París el 27 d'octubre de 1944, fill d'una família exiliada a França per la Guerra Civil (1936-1939). És el més jove de vuit germans. El 1961 va demanar l'admissió a l'Opus Dei. Va obtenir les llicenciatures en Ciències Físiques per la Universitat de Barcelona (1966) i en Teologia per la Universitat Pontifícia Lateranense (1969). Va obtenir el doctorat en Teologia el 1971 a la Universitat de Navarra.

Fou ordenat sacerdot el 1971. Durant els primers anys com a prevere es dedicà especialment a la pastoral juvenil i universitària. A la dècada dels vuitanta, va ser un dels professors en iniciar la Universitat Pontifícia de la Santa Creu (Roma), on fou professor ordinari de Teologia Fonamental.

És consultor de la Congregació per la Doctrina de la Fe des (1986), de la Congregació pel Clergat (2003) i del Consell Pontifici per la Promoció de la Nova Evangelització (2011). El 1989 va ingressar a l'Acadèmia Pontifícia Teològica.

Algunes de les seves publicacions són: *The mystery of Jesus Christ i Hijos de Dios en Cristo. Introducción a una teología de la participación sobrenatural.*

Altres treballs parlen des de la vessant teològica i filosòfica com Amar con obras: a Dios y a los hombres; Naturaleza, gracia y gloria, El marxismo: teoría y práctica de una revolución i Voltaire: Tratado sobre la tolerancia. També és coautor de nombroses monografies, i autor de diversos articles teològics i filosòfics. El 2013 es va publicar un llibre entrevista de Rafael Serrano amb el títol Sobre Déu, l'Església i el món.

Durant 22 anys va ser un estret col·laborador del prelat de l'Opus Dei, a qui va acompanyar en les seves visites pastorals a més de 70 nacions. Del 1994 al 2014 va ser vicari general de la prelatura i, a partir de 2014, vicari auxiliar. El 23 de gener de 2017, després de la celebració del tercer congrés electiu de la prelatura, Mons. Fernando Ocáriz fou nomenat prelat de l'Opus Dei pel Papa Francesc.

2. FIDELS DE LA PRELATURA

2.1. Laics i sacerdots

La prelatura de l'Opus Dei està constituïda per un prelat, un presbiteri o clergat propi, i laics, tant dones com homes.

Els membres de l'Opus Dei són fidels (*christifideles*) de la prelatura. Els laics són alhora fidels de la diòcesi i de la parròquia on viuen. Són cristians corrents i la seva pertinença a l'Opus Dei no implica una situació o consagració especial en l'Església. Provenen de totes les classes socials i cultures i exerceixen professions molt variades. La seva situació a l'Estat i en la societat és la mateixa que la dels altres ciutadans, amb els quals conviuen.

A l'Opus Dei no hi ha categories diferents de fidels. Tots són fidels de la prelatura de ple dret que viuen una mateixa vocació cristiana segons les circumstàncies personals de cadascun. D'aquestes circumstàncies en deriven diversos graus de disponibilitat objectiva per les tasques de la prelatura com a tal i, en aquest sentit, es distingeix entre numeraris, agregats i supernumeraris.*

La majoria dels fidels de l'Opus Dei –entorn del 70%– són supernumeraris: es tracta d'homes o dones en general casats, per als qui la santificació dels deures familiars forma part primordial de la seva vida cristiana.

Els numeraris i agregats es comprometen a viure el celibat, per motius apostòlics, i així estan més fàcilment disponibles per les tasques de formació de la prelatura. El celibat no canvia en res la seva identitat de fidels corrents, la situació professional o el seu lloc en l'Església i en la societat.

Els agregats de la prelatura viuen amb les seves famílies o on els resulti més convenient segons les seves circumstàncies personals. Els numeraris ordinàriament viuen en centres de l'Opus Dei. Desenvolupen un treball professional i romanen disponibles per atendre les tasques apostòliques i la formació dels altres fidels de la prelatura. Algunes de les numeràries, anomenades numeràries auxiliars, es dediquen de manera prioritària (no exclusiva) i ordinària (no necessàriament sempre) amb el seu treball professional a l'atenció domèstica dels centres de l'Opus Dei, perquè les activitats d'evangelització de la prelatura es desenvolupin en l'ambient que caracteritza una família cristiana.

Els sacerdots de la prelatura provenen dels fidels laics de l'Opus Dei: numeraris i agregats que, després d'anys de pertinença a la prelatura, de fer els estudis necessaris per accedir al sacerdoci i de discernir aquesta crida, són convidats pel prelat a rebre les ordes sagrades. El seu ministeri pastoral es desenvolupa principalment al servei de les persones i de les tasques apostòliques de la prelatura, contribuint així també a la pastoral de la diòcesi local. Aquest suport també es pot proporcionar directament, per exemple, amb serveis pastorals a les parròquies, capellanies universitàries, hospitals, o amb treballs a la cúria diocesana.

*Sant Josepmaria va escollir aquestes expressions de la vida civil, que es fan servir en ambients universitaris o diplomàtics, perquè els termes eclesiàstics contemporanis podrien aquell moment podrien dificultar la comprensió de la seva condició secular.

2.2. Incorporación a la prelatura

Qui sol·licita incorporar-se a l'Opus Dei ho fa mogut per una crida divina, que és una determinació específica de la vocació cristiana rebuda amb el baptisme i que duu a cercar la santedat i a participar en la missió de l'Església segons l'esperit que el Senyor va inspirar a sant Josepmaria.

Per a pertànyer a l'Opus Dei es requereix sol·licitar-ho lliurement, amb la convicció personal d'haver rebut aquesta vocació divina, i que les autoritats de la prelatura admetin la petició.

La sol·licitud es fa per escrit, mitjançant una carta, i l'admissió es concedeix al cap de sis mesos com a mínim. Després d'un període d'un any més, pel cap baix, l'interessat pot incorporar-se jurídicament de manera temporal a la prelatura per mitjà d'una declaració formal. D'acord amb el dret canònic, ningú s'incorpora jurídicament a l'Opus Dei si no és major d'edat (18 anys o més). Quan han passat almenys cinc anys, la incorporació pot ser definitiva. (Cf. Estatuts, nn. 17-25.)

La incorporació a l'Opus Dei suposa, per part de la prelatura, el compromís de proporcionar a l'interessat una assídua formació en la fe catòlica i en l'esperit de l'Opus Dei; així com la necessària atenció pastoral per mitjà de sacerdots de la prelatura. Per part de l'interessat, es compromet a romandre dins la jurisdicció del Prelat, pel que fa als fins de la prelatura, i de respectar les normes per les quals aquesta es regeix, (Cf. Estatuts, n. 27) a més de procurar santificar-se i fer apostolat segons l'esperit de l'Opus Dei.

Això implica, principalment, conrear la vida espiritual mitjançant l'oració, el sacrifici i la recepció dels sagraments; acudir als mitjans que la prelatura

proporciona per adquirir una formació intensa i permanent en la doctrina de l'Església i l'esperit de l'Opus Dei; participar en la tasca evangelitzadora de la prelatura, en la mesura de les possibilitats de cadascú; etc.

La sortida de la prelatura comporta la cessació dels drets i deures mutus. (Cf. Estatuts, n. 33.)

2.3. Mitjans de formació

La prelatura proporciona als seus fidels una formació contínua, a través d'uns mitjans concrets, compatibles amb el normal exercici dels deures familiars, professionals i socials de cadascú.

Aquests mitjans de formació són una ajuda per arribar a un bon coneixement de la fe i la moral catòliques, adquirir una vida de pietat profunda, arrelada en la filiació divina, i buscar la identificació amb Crist en la vida quotidiana.

Entre aquests mitjans de formació hi ha classes setmanals, també anomenades cercles, sobre temes doctrinals i ascètics. El recés mensual consisteix a dedicar algunes hores, un dia al mes, a l'oració personal i la reflexió sobre temes de vida cristiana. A més, un cop l'any els fidels de la prelatura assisteixen a un recés que sol durar de tres a cinc dies.

Es faciliten mitjans de formació similars a les persones que participen en les tasques apostòliques de la prelatura i a qualsevol persona que desitgi rebre'ls.

La formació s'imparteix -per separat a homes i dones- en les seus dels centres de la prelatura de l'Opus Dei i en altres llocs que siguin apropiats. Per exemple, un cercle es pot tenir al domicili d'alguna de les persones que hi assisteixen; un recés, en una església amb el permís del rector, etc.

2.4. Actuació professional i pública

Incorporar-se a la prelatura de l'Opus Dei no suposa cap canvi de situació personal: romanen idèntics els drets i deures que es tenen com a membre de la societat civil i de l'Església. «Els laics incorporats a la Prelatura no modifiquen la seva pròpia condició personal, teològica o canònica, de comuns fidels laics, i així es comporten en tota la seva actuació» (Congregació per als Bisbes, 23-VIII-1982) Els seus drets i deures en la societat i l'Església segueixen sent els mateixos que abans.

En virtut del caràcter exclusivament espiritual de la seva missió, la prelatura no intervé en les qüestions temporals que els seus fidels han d'afrontar. Cadascun d'ells obra amb completa llibertat i responsabilitat.

L'Opus Dei no fa seves les decisions dels seus fidels. Els Estatuts assenyalen que, en referència a l'actuació professional i a les doctrines socials, polítiques, etc., cadascun dels fidels de la Prelatura, dintre dels límits de la doctrina catòlica sobre fe i costums, té la mateixa plena llibertat que els altres ciutadans. Les autoritats de la Prelatura s'han d'abstenir totalment fins i tot de donar consells en aquestes matèries.(Cf. Estatuts, n. 88.3)

3. LA SOCIETAT SACERDOTAL DE LA SANTA CREU

La Societat Sacerdotal de la Santa Creu és una associació de clergues pròpia i intrínseca de la prelatura de l'Opus Dei. El seu president és el prelat de l'Opus Dei. (Cf. Estatuts, nn. 57-78.) Integren aquesta associació tots els sacerdots i diaques incardinats a la prelatura i també molts altres sacerdots i diaques incardinats en les diòcesis i altres circumscripcions eclesiàstiques, que s'adscriuen a la Societat Sacerdotal.

Els socis reben ajuda espiritual per buscar la santedat en l'exercici del seu ministeri, segons l'ascètica pròpia de l'Opus Dei. La seva adscripció a la Societat Sacerdotal de la Santa Creu no comporta la incorporació al presbiteri de la prelatura: cadascú continua incardinat a la pròpia diòcesi, depèn només del seu bisbe, i només a ell dóna compte de la seva tasca pastoral. Entre els socis, es promou expressament: amor a la diòcesi i unió fraterna amb tots els membres del seu presbiteri; obediència i veneració al propi bisbe; pietat, estudi de la ciència sagrada, zel per les ànimes i esperit de sacrifici; esforç en promoure vocacions; afany per complir amb la major cura dels encàrrecs ministerials. (Cf. Estatuts, nn. 59 i 61)

Com en el cas de la incorporació de laics a la prelatura, perquè un sacerdot sigui admès a la Societat Sacerdotal de la Santa Creu ha de tenir consciència d'haver rebut una crida de Déu a cercar la santedat segons l'esperit de l'Opus Dei. També les altres condicions i terminis per a la incorporació són semblants a les que regeixen per als laics i la prelatura.

Els mitjans de formació específics que reben els sacerdots diocesans de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu són anàlegs als que reben els laics de la prelatura: classes doctrinals o ascètiques, recessos mensuals, etc. A més, cadascun participa dels mitjans comuns de formació prescrits per als sacerdots pel dret de l'Església, i en els manats o recomanats pel propi bisbe.

Les activitats espirituals i formatives dels socis de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu no interfereixen amb el ministeri confiat pel seu bisbe. La coordinació d'aquestes activitats és competència del director espiritual de la prelatura de l'Opus Dei, que no ocupa un càrrec de govern en la prelatura.

4. ELS COOPERADORS

Els cooperadors de la prelatura són homes i dones que, sense pertànyer a l'Opus Dei, sostenen la seva tasca. Ordinàriament ajuden en la realització d'activitats educatives, assistencials, de promoció cultural i social, en les que l'Opus Dei assumeix l'orientació cristiana. La seva col·laboració sorgeix del convenciment que l'esperit de l'Opus Dei i el treball dels seus membres ajuda a la construcció d'una societat més humana o a l'extensió de l'Evangelí. Per ser cooperador no es requereix una vocació específica.

Els cooperadors poden col·laborar en el treball de la prelatura tant espiritualment com material. Els que són creients es comprometen a resar, si és possible diàriament, per l'Opus Dei i les seves activitats. La majoria dóna suport a les iniciatives educatives i socials també amb donatius, econòmics o materials, o amb el seu treball i el seu consell.

Els cooperadors reben l'ajuda espiritual de l'oració de tots els fidels de l'Opus Dei i la possibilitat de participar, si ho desitgen, en mitjans de formació. D'altra banda, la Santa Seu ha concedit unes indulgències que els cooperadors catòlics poden obtenir en determinades dates de l'any.

Entre els cooperadors també hi ha persones no catòliques, no cristianes i no creients. Algunes comunitats religioses -diversos centenars, actualment- que ajuden amb la seva oració diària per l'Opus Dei, són cooperadores col·lectives de l'Opus Dei.

5. INICIATIVES APOSTÒLIQUES

Cada fidel de l'Opus Dei s'esforça per viure una autèntica vida de fe en el seu lloc en la societat. L'Opus Dei el sosté en aquest propòsit, i en això consisteix la seva activitat principal. (Converses, 27)

A més d'aquest afany personal, els fidels de l'Opus Dei, amb els cooperadors i moltes altres persones, sensibilitzats pel missatge de l'Evangeli vers les necessitats de les persones properes, s'impliquen també de manera col·lectiva: promouen iniciatives educatives, assistencials i culturals amb una marcada finalitat de servei.

Sempre es tracta d'iniciatives civils que tiren endavant amb plena responsabilitat per part dels seus promotors, també pel que fa al sosteniment econòmic.

5.1. Relació amb l'Opus Dei

Algunes d'aquestes entitats confien la seva vivificació cristiana a la prelatura de l'Opus Dei, a través dels oportuns mitjans d'orientació i formació doctrinal i espiritual, així com de l'adequada assistència pastoral de les persones que ho desitgen.

La relació entre aquestes iniciatives i la prelatura pot ser fonamentalment de dos tipus:

- a) En les anomenades obres d'apostolat corporatiu, l'Opus Dei assumeix la garantia moral de l'orientació cristiana de l'activitat que s'hi desenvolupa.
- b) En altres casos, l'Opus Dei presta ajuda espiritual en major o menor mesura, per exemple posant a disposició professors de religió, sense que la prelatura assumeixi oficialment la garantia moral de la tasca formativa que en aquestes iniciatives s'imparteix.

L'Opus Dei es compromet només amb iniciatives de destacada utilitat pública. No s'ocupa d'activitats amb ànim de lucre, d'empreses comercials, organitzacions polítiques, etc.

Entre les obres d'apostolat corporatiu hi ha escoles, universitats, centres per la promoció de la dona, dispensaris mèdics, escoles per pagesos, instituts de formació professional, residències d'estudiants, centres culturals, etc.

5.2. Algunes iniciatives properes

La primera d'aquestes iniciatives d'interès social que va obrir-se a Catalunya és el Col·legi Major Monterols (www.monterols.es), de Barcelona (Sant Gervasi), inaugurat l'any 1949 per oferir un lloc d'estudi, formació i allotjaments a estudiants universitaris. El 1953 es posà en marxa l'Escola Esportiva Brafa (www.brafa.org) primer a Hostafrancs i ara a Nou Barris, Barcelona.

També hi ha l'església de Santa Maria de Montalegre (www.montalegre.org) (Barcelona, Ciutat Vella), l'Institut d'Estudis Superiors de l'Empresa (www.iese.cat) (Barcelona, Pedralbes) de la Universitat de Navarra, els col·legis Pineda (www.pineda.es) i Xaloc (www.xaloc.org) (L'Hospitalet de Llobregat), el col·legi Bell-lloc del Pla (www.bell-lloc.org) (Girona), el col·legi Viaró (www.viaro.org) (Sant Cugat del Vallès), el Col·legi Major Bonaigua (www.bonaigua.org) (Barcelona, Les Corts) o el Club Juvenil Ciurana (Tarragona), són algunes de les iniciatives l'atenció pastoral de les quals ha estat confiada, d'aleshores ençà, a la Prelatura.

Entre els més recents figuren Braval (www.braval.org), de l'associació Iniciatives de Solidaritat i Promoció; i Terral (www.terral.cat), de l'associació Raval en acció, (Barcelona, Ciutat Vella) dos centres creats per donar resposta al gran repte de la immigració, i que es proposen -mitjançant el voluntariat- promoure la cohesió social, lluitar contra la marginació i facilitar la incorporació dels immigrants a la nostra societat. Els beneficiaris dels programes, principalment nois i noies del barri del Raval, provenen de més de vint països.

5.3. Altres exemples

Universitat de Navarra (www.unav.es), fundada a Pamplona el 1952. Al campus de Pamplona es troba també la Clínica Universitat de Navarra. Exemples d'altres universitats d'aquest tipus són la Universitat de Piura (Perú, www.udep.edu.pe), la Universitat de La Sabana (Colòmbia, www.unisabana.edu.co) i la Universitat d'Àsia i el Pacífic (Filipines, www.uap.edu.ph).

Hospital Monkole (www.monkole.cd), a Kinshasa. Atén anualment milers de persones que es troben en situació d'extrema necessitat. Compta amb dues extensions als afores de la capital, a Eliba i Kimbondo, per assistència mèdica ambulatoria. Al costat hi ha l'Institut Superior de Ciències d'Infermeria.

Escola Professional Punlaan (www.punlaanschool.edu.ph), a Manila, especialitzada en el sector d'hostaleria i turisme. La seva fórmula educativa inclou el contacte directe de les alumnes amb les empreses. En els últims anys, gràcies a aquest sistema, totes les joves que hi han estudiat han trobat feina.

Midtown Sports and Cultural Center (www.midtown-metro.org), a Chicago. Situat en una zona multiracial, amb una vasta població juvenil, Midtown parteix de l'esport per suplir els desavantatges de l'entorn, motivar-los i ajudar-los a mantenir ocupat el temps lliure en activitats que afavoreixin el creixement personal. Imparteix també tutories, cursos educatius, formació cristiana i reforça o complementa les classes de les escoles públiques. D'aquesta manera, el 95% dels alumnes acaba l'ensenyament secundari i el 60% ingressa a la universitat, una proporció molt superior a la que es registra entre els altres joves de la zona.

Centre de formació professional Ondare (www.ondare-yalbi.org.mx) a Toshi, a l'oest de la ciutat de Mèxic. Entre altres activitats, s'hi imparteix el batxillerat administratiu, que obre a les dones de la zona l'accés a llocs en la funció pública i en les empreses de les ciutats pròximes.

Fundació Kianda (www.kiandaschool.ac.ke), a Nairobi, Kenya. És una organització educativa, creada el 1961 per a promoure el benestar social i espiritual de les dones d'aquest país. Té diversos programes per ajudar a les dones dels pobles a crear els seus propis negocis. Un exemple és l'Escola Tècnica Kimlea (www.kimleatechnical.org).

Baytree Centre (www.baytreecentre.org), a Londres. A la dècada del 1980, un grup de dones de diverses professions va començar a desenvolupar activitats de formació a Brixton, al sud de Londres. Hi participen persones molt diverses, i una de les principals tasques és la llengua anglesa.

Educació laboral i tècnica Kinal (www.kinal.org.gt). Va néixer a Guatemala el 1961 per oferir a joves de pocs recursos econòmics l'oportunitat de rebre educació secundària i tècnica d'alt nivell acadèmic. També ofereix cursos de capacitació a persones adultes, sobretot tècnics operaris.

Centre Agropecuari Experimental El Peñón i Escola Montefalco (www.elpenon.org.mx i www.colegiomontefalco.edu.mx), a l'estat de Morelos (Mèxic). Amb la seva tasca educativa han contribuït des del 1953 a elevar el nivell cultural i ativa han contribuït des del 1953 a elevar el nivell cultural i socioeconòmic dels pagesos de la vall d'Amilpas.

Escola agrícola Las Garzas (www.lasgarzas.cl), a Xile. És un centre de formació tècnic professional agrícola que va iniciar les seves activitats el 1963. Gràcies a una associació que aporta el finançament necessari, l'escolaritat és gratuïta per tots els alumnes.

6. ORGANITZACIÓ

6.1. *Les prelatures personals*

El concili Vaticà II va crear la figura jurídica de les prelatures personals, segons es reflecteix en el decret conciliar *Presbyterorum ordinis* (7-XII-1965), n. 10, en establir que per a “la realització de tasques pastorals peculiars en favor de diferents grups socials en determinades regions o nacions, o fins i tot arreu del món”, es podrien constituir en el futur, entre altres institucions, “peculiaris diòcesis o prelatures personals”. Es perfilava així una nova figura jurídica que, caracteritzada per la flexibilitat, pogués contribuir a la difusió efectiva del missatge i de la vivència cristianes

Les prelatures personals són, doncs, institucions que pertanyen a l'estructura pastoral i jeràrquica de l'Església. (Codi de Dret Canònic, c. 294-297 i *Pastor bonus* de Joan Pau II n.80). Depenen de la Congregació dels Bisbes i són erigides per el Papa, després d'escoltar les Conferències Episcopals.

Al capdavant de les prelatures personals hi ha un pastor (el prelat, que pot ser bisbe) que, com els bisbes diocesans, és nomenat pel Papa. Del prelat en depenen sacerdots i fidels laics, i sobre ells exerceix una determinada potestat de règim o jurisdicció. La potestat de règim del prelat es limita a àmbits que no interfereixen amb la potestat dels bisbes diocesans.

La majoria de les circumscripcions eclesiàstiques existents són territorials, perquè s'organitzen sobre la base de la vinculació dels fidels amb un determinat territori pel domicili. És el cas típic de les diòcesis. Altres vegades, no obstant, la determinació dels fidels d'una circumscripció eclesiàstica no s'estableix sobre la base del domicili sinó en virtut de criteris personals, com poden ser la professió, el ritu, la condició d'emigrant, una convenció establerta amb l'entitat jurisdiccional, etc. És el cas, entre d'altres, dels ordinariats i de les prelatures personals.

Tant per la seva estructura, que s'equipara amb la de les diòcesis, com per altres trets, les prelatures personals es diferencien tant dels moviments i associacions de fidels com dels instituts religiosos i de vida consagrada.

6.2. *La prelatura del Opus Dei*

L'Opus Dei va ser erigit el 1982 com a prelatura personal d'àmbit internacional. Es regeix per les normes del dret general de l'Església, per la constitució apostòlica *Ut sit* del 28 de novembre de 1982, que va ser executada el 19 de març de 1983, i pels seus estatuts propis (*Codex iuris particularis Operis Dei*).

Pau VI i els successius Papes havien determinat que s'estudiés la possibilitat de donar a l'Opus Dei una configuració jurídica adequada a la seva naturalesa, que a la llum dels documents conciliaris, havia de ser la de prelatura personal. El 1969 es va començar a treballar en aquesta adequació.

Aquesta forma jurídica es correspon amb la seva naturalesa, com una unitat orgànica, composta per laics i sacerdots que cooperen en una tasca pastoral i apostòlica que consisteix en en portar a la pràctica i difondre l'ideal de plenitud de vida cristiana enmig del món, en el treball professional i en les circumstàncies corrents de cadascú.

Els fidels laics de la prelatura són i romanen, com els altres catòlics laics, fidels a les diòcesis on tenen el seu domicili. (Estatuts, 172) Depenen del prelat pel que fa al compliment de les obligacions de caràcter espiritual i apostòlic que han assumit amb la declaració feta en el moment de la seva incorporació a la prelatura. (Estatuts, 27 i 125)

Els sacerdots que formen el presbiteri de la prelatura depenen plenament del prelat. (Estatuts, 125) La prelatura es responsabilitza del seu sosteniment econòmic.

6.3. Estructura

El prelat és l'ordinari propi de la prelatura. El govern de la prelatura de l'Opus Dei és col·legial: el prelat i els seus vicaris ocupen sempre els seus càrrecs amb la cooperació de dos consells, formats majoritàriament per laics: l'assessoria central, per part de les dones, i un altre d'homes, el consell general.

Els congressos generals de la prelatura se celebren ordinàriament cada vuit anys. En aquests congressos, amb representants procedents de totes les regions en què es divideix la prelatura, s'estudia la tasca apostòlica realitzada per la prelatura en el període precedent i es proposen al prelat les línies per la futura activitat pastoral. Quan cal nomenar un nou prelat, es convoca amb aquesta finalitat un congrés general electiu. La seva elecció ha de ser confirmada pel Papa (Estatuts, 130) que, d'aquesta manera, confereix l'ofici de prelat. (Codi de Dret Canònic, 178-179)

La prelatura de l'Opus Dei s'organitza en àrees o territoris anomenats regions. Al capdavant de cada regió, que sol coincidir amb un país, hi ha un vicari regional, amb els seus consells: assessoria regional per a les dones i comissió regional per als homes.

Algunes regions se subdivideixen en delegacions d'àmbits més reduïts. En aquest cas, es repeteix la mateixa organització del govern: un vicari de la delegació i dos consells.

Espanya, per exemple, és una regió que està dividida en deu delegacions: Barcelona, Granada, Madrid Est, Madrid Oest, Pamplona, Santiago, Sevilla, València, Valladolid i Saragossa.

Finalment, a nivell local hi ha els centres de l'Opus Dei, que organitzen al seu àmbit els mitjans de formació i l'atenció pastoral dels fidels de la Prelatura. Els centres són de dones o d'homes.

6.4. Relacions amb les diòcesis

Els fidels laics de l'Opus Dei segueixen sent fidels de les diòcesis on resideixen, com els membres dels ordinariats castrens o altres circumscripcions personals. Per tant, segueixen sotmesos a la potestat del bisbe diocesà de la mateixa manera i en les mateixes qüestions que els altres batejats de la diòcesi. La jurisdicció del prelat afecta les obligacions concretes pels fidels amb la prelatura.

Els sacerdots de la prelatura han de fomentar les relacions de fraternitat amb els membres del presbiteri diocesà, i observar acuradament la disciplina general del clergat. (Estatuts, 41, 56) Al mateix temps, els bisbes diocesans, amb el permís del prelat, poden encomanar als sacerdots del presbiteri de la prelatura encàrrecs o oficis eclesiàstics (rectors, jutges, etc.). En l'exercici d'aquests encàrrecs no depenen del prelat sinó exclusivament del bisbe diocesà, i han de respondre davant d'ell.

Els Estatuts de l'Opus Dei (títol IV, capítol V), estableixen els criteris per les relacions de coordinació harmònica entre la prelatura i les diòcesis en l'àmbit territorial de les quals la prelatura duu a terme la seva missió específica. alguns d'aquests són els següents:

a) Per començar la tasca de l'Opus Dei i erigir un centre de la prelatura s'ha de comptar amb el consentiment previ del bisbe diocesà.

b) Quan s'encomanen a l'Opus Dei esglésies o parròquies ja existents en les diòcesis, s'estableix un conveni entre el bisbe diocesà i el prelat o vicari regional corresponent. En aquestes esglésies s'observen les disposicions generals de la diòcesis respecte a les esglésies menades pel clergat secular. (Estatuts, 180)

c) Les autoritats regionals de la prelatura informen regularment i mantenen relacions habituals amb els bisbes de les diòcesis on la prelatura realitza la seva tasca pastoral i apostòlica; i també amb els bisbes que exerceixen càrrecs directius en les conferències episcopals i amb els seus respectius organismes. (Estatuts, 174)

En tot el món, la tasca apostòlica dels membres de la prelatura, com la de molts altres catòlics, busca una vivificació cristiana que, amb la gràcia de Déu, repercuteix en benefici de les parròquies i les esglésies locals: els seus fruits

són conversions, una major participació en l'Eucaristia, una pràctica més assídua dels altres sacraments, la difusió de l'Evangeli en ambients tal vegada allunyats de la fe, iniciatives socials de molt diversa naturalesa, col·laboració en catequesis i en altres activitats parroquials, cooperació amb organismes diocesans, etc.

6.5. Aspectes econòmics

Les persones de l'Opus Dei atenen les seves pròpies necessitats personals i familiars per mitjà del seu treball professional ordinari. (Estatuts, 94) Juntament amb els cooperadors cobreixen també les despeses derivades de l'activitat apostòlica de la prelatura. Aquestes despeses són, bàsicament, el sosteniment i formació dels sacerdots del seu presbiteri; les vinculades a la seu de la cúria prelatícia, del vicari regional i les delegacions; les almoines de la prelatura i les ajudes que, en cas de necessitat, s'envien als pares de numeraris i agregats.

A més, també amb ajuda dels cooperadors i moltes altres persones, els fidels de l'Opus Dei procuren promoure i sostenir econòmicament iniciatives de caràcter civil (activitats assistencials, educatives, etc., sense ànim de lucre i amb una finalitat d'atenció social), en primer lloc les que tenen l'orientació espiritual i doctrinal encarregada a la prelatura. Cada iniciativa es finança de la mateixa manera que qualsevol altra del seu mateix tipus, és a dir, amb quantitats que paguen els beneficiaris, ajudes, donacions, etc.

Com és lògic, els fidels de l'Opus Dei, com els altres fidels, es preocupen també d'ajudar la seva parròquia o les iniciatives apostòliques diocesanes o religioses que considerin oportunes.

7. ALGUNES DADES

7.1. Persones

El 2018 formen part de la prelatura unes 93.400 persones, de les quals 2.300 són sacerdots.

Del total de fidels, aproximadament el 57% són dones i el 43% són homes. La distribució per continents és la següent: Àfrica 4%, Amèrica 34%, Àsia 4%, Europa 57% i Oceania 1%.

A la Societat Sacerdotal de la Santa Creu pertanyen, a més dels sacerdots de la prelatura, 1.957 preveres i també alguns diaques, incardinats en diferents diòcesis d'arreu del món.

7.2. Data de començament de la labor de l'Opus Dei a diversos països

1945 Portugal

1946 Itàlia i Gran Bretanya

1947 França i Irlanda

1949 Mèxic i Estats Units

1950 Xile i Argentina

1951 Colòmbia i Veneçuela

1952 Alemanya

1953 Guatemala i Perú

1954 Equador

1956 Uruguai i Suïssa

1957 Brasil, Àustria i Canadà

1958 Japó, Kenya i El Salvador

1959 Costa Rica

1960 Holanda

1962 Paraguai

1963 Austràlia

1964 Filipines

1965 Bèlgica i Nigèria
1969 Puerto Rico
1978 Bolívia
1980 Congo, Costa d'Ivori i Hondures
1981 Hong-Kong
1982 Singapur i Trinitat-Tobago
1984 Suècia
1985 Taiwan
1987 Finlàndia
1988 Camerun i República Dominicana
1989 Macao, Nova Zelanda i Polònia
1990 Hongria i República Txeca
1992 Nicaragua
1993 Índia i Israel
1994 Lituània
1996 Estònia, Eslovàquia, Líban, Panamà i Uganda
1997 Kazakhstan
1998 Sud-àfrica
2003 Eslovènia i Croàcia
2004 Letònia
2007 Rússia
2008 Indonèsia
2009 Corea i Romaniaa
2011 Sri Lanka

8. BIBLIOGRAFIA

8.1. Obres de sant Josepmaria

Sant Rosari, 1934: Breus narracions per meditar sobre els misteris del Rosari.

Camí, 1939: Punts de meditació per guanyar en amistat amb Déu i ajudar als altres.

La Abadesa de las Huelgas, 1944: Estudi jurídic-teològic.

Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer, 1968: Col·lecció d'entrevistes concedides a Time, Le Figaro, New York Times, etc.

És Crist que passa, 1973: Homilies sobre els grans moments de l'any cristià: Nadal, Quaresma, Setmana Santa, Pasqua, etc.

Amics de Déu, 1977: Homilies que, a partir de l'Evangelí, reflexionen sobre les virtuts cristianes.

Via Crucis, 1981: Relat de la crucifixió de Jesucrist i consideracions sobre el sofriment, el perdó i l'amor infinit de Déu.

Solc, 1986: Punts de meditació sobre les virtuts humanes que han de brillar en la vida dels cristians.

Forja, 1987: Punts de meditació de tarannà autobiogràfic, per fomentar l'oració personal i acompanyar l'itinerari de la vida cristiana.

S'han preparat edicions crítico-històriques de Camí (Rialp, 2002), Sant Rosari (Rialp, 2010), Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer (Rialp, 2012), És Crist que passa (Rialp, 2013) i La Abadesa de las Huelgas (Rialp, 2016).

El 2017 es va publicar una edició crítico-històrica de 25 predicacions inèdites de sant Josepmaria, amb el títol *En diàleg amb el Senyor*.

El 2018 es va publicar una edició crítico-històrica d'escrits diversos, que conté 11 peces breus que sant Josepmaria va preparar entre 1927 i 1974: articles, entrevistes, comunicacions en congressos, conferències i homilies.

Més informació a: <http://cat.escrivaworks.org/>

8.2. Algunes publicacions sobre el fundador

BERGLAR, Peter: *Opus Dei, Leben und Werk des Gründers Josemaría Escrivá de Balaguer*, Salzburg, 1983. (Versió castellana: *Opus Dei. Vida y obra del Fundador Josemaría Escrivá de Balaguer*, Rialp, 1987).

BERNAL, Salvador: *Mons. Josemaría Escrivá de Balaguer*, Rialp, 1976.

BURKHART, Ernst i LÓPEZ, Javier: Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de san Josemaría, (3 vols.) Rialp, 2010-2013.

DOLZ, Miguel: San Josemaría Escrivá de Balaguer. Mi madre la Iglesia, Edibesa, 2010.

ECHEVARRÍA, Javier: Memoria del Beato Josemaría Escrivá, Rialp, 2000.

FAUS, Francesc: Un home que sabia perdonar, Associació d'amics del camí de Pallerols de Rialb a Andorra, 2011.

PORTILLO, Álvaro del: Entrevista sul fondatore dell'Opus Dei , 1992 (Versió catalana Entrevista sobre el fundador de l'Opus Dei (a càrrec de CAVALLERI, Cesare. Edicions del Drac, 1993)

URBANO, Pilar: El hombre de Villa Tevere, Planeta, 2008.

ILLANES, José Luis (coord.): Diccionario de San Josemaría Escrivá de Balaguer, Monte Carmelo, 2013.

VÁZQUEZ DE PRADA, Andrés: El Fundador del Opus Dei, (3 vols.) Rialp, 1997-2003.

GIL, Jesús i MUÑIZ, Enrique: Vida de san Josemaría. Que sólo Jesús se luzca, Fundació Studium, 2019.

8.3. Alguns estudis sobre l'Opus Dei

FUENMAYOR, Amadeo de; GÓMEZ-IGLESIAS, Valentín; ILLANES, José Luis: El itinerario jurídico del Opus Dei , Eunsa, 1990 (4ª edició).

LE TORNEAU, Dominique: L'Opus Dei , Presses Universitaires de France, 1984. (Versió catalana L'Opus Dei , Editorial Albada, 1992. 2ª edició)

RODRÍGUEZ, Pedro; OCÁRIZ, Fernando; ILLANES, José Luis: El Opus Dei en la Iglesia , Rialp, 1993.

Revista Studia et Documenta. (www.studiaetdocumenta.isje.org). Publicació anual de l'Istituto Storico San Josemaría Escrivé especialitzada en la història de l'Opus Dei i la vida de sant Josepmaria.